

I den forbindelse har fru Sonja Albrink og andre været inde på tanken om, at vi skulle lave et udvalgsarbejde omkring finansieringen, og det er jeg sådan set enig i at vi må gøre. Deri kan vi inddrage den tanke, som fru Henriksen og hr. Langkilde og hr. Schmidt og mange andre har været inde på, nemlig tanken om, vi måske kunne få nogle af midlerne fra byfornyelsesindsatsen aktiveret på det her felt. Der er andre ideer, man måske også kunne forestille sig kom ind i billedet, og dér vil jeg meget gerne frem for at stå her og love ting og sager på kollegers vegne give tilsagn om, at skatteministeren, boligministeren og jeg vil sætte os sammen med sagkyndige på området for at se, hvordan vi måske kan udnytte vores midler på en mere effektiv måde.

Så skal jeg omkring de igangværende aktiviteter på fortidsmindeområdet sige tak til ordførerne for den støtte, man har givet i forhold til arbejdet, og også notere mig, at der har været et bredt flertal i Folketinget, der har støttet tanken om at ændre 100-års-reglen til en 50-års-regel i fremtiden, og sige, at jeg glæder mig til det fortsatte samarbejde omkring disse spørgsmål her.

Vi har at gøre med en sag, som nyder befolkningens store opbakning, og hvor der er mange muligheder, og hvor jeg i virkeligheden fornemmer, at holdningerne er meget tættere på hinanden, end vi måske har oplevet i de senere år på andre miljøområder. Det vil jeg gerne kvittere for og sige tak for mange gode indlæg. Jeg ved, at der er enkelte ting, som ordførerne har bragt frem, som jeg ikke har kommenteret her i indlægget, men nu har jeg noteret dem alle sammen ned, og jeg går ud fra, at vi kan tage dem op i den fortsatte dialog.

Niels J. Langkilde (KF):

Jeg vil gerne takke ministeren for de meget positive svar, der er kommet på mange af de forslag, der er stillet her i dag. Det lover godt for området.

Jeg tror, det bliver et område, mange får lyst til at arbejde videre med, for alle kan i horisonten skimte, at vi kan få nogle gode resultater hjem. Der er nogle forsøg, der skal afventes, men alt i alt så tegner det godt.

Der var en ting i debatten, jeg ikke nåede i mit indlæg i første runde, og det er spørgsmålet om de grønne foreningers eller andre foreningers adgang til at rejse fredningssager. Det er vi i Det Konservative Folkeparti noget betænkelige ved.

Det, der har været kernen i bygningsfredningen i Danmark, har været det private engage-

ment, det, at man har været ude og frede sine egne bygninger. Det var faktisk en byrde, man gerne påtog sig. Vi ved, hvordan det er med fredningssagsrejsning på andre områder på miljøområdet, at det tit giver kiv og ballade, og derfor er vi meget varsomme med at åbne op for den del. Vi skal satse på frivilligheden her, og vi skal motivere folk til at beskytte boligerne med de virkemidler, jeg har omtalt tidligere, nemlig at give de økonomiske muligheder til folk, sådan at der er de nødvendige tilskyndelser for ejerne.

Men som Sporon-Fiedler sagde under bygningsfredningslovens behandling i 1918 eller forud for den, så er Det Konservative Folkeparti altså et af de steder, hvor ejendomsretten ikke er hellig og ukrænkelig for os, for der er vigtige kulturelle værdier, vi skal give videre til næste generation, og derfor er der selvfølgelig begrænsninger i den private ejendomsret på det her område – selv for en konservativ.

Så har vi talt måske lidt meget, vel meget, om enkeltbygninger, enkeltting. Der tror jeg vi skal huske i det kommende arbejde at tænke noget i helheder. Hvad er der ved at have en gammel havnekaj, hvis der ikke er nogen træskibe, der ligger ved den? Vi skal tænke de elementer ind i det. Hvad er der ved at have de gamle, hvad enten det så er husmandssteder eller gårde eller herregårde, hvis vi ikke tænker i haverne? Og der er sat et fortrinligt arbejde i gang med netop at inddrage de første haver – det er det helt rigtige. Eller hvad skal vi med de gamle staldbygninger, hvis vi ikke har nogle af de gamle danske husdyracer? Jamen tingene hænger sammen. De skal ses i helheder. Det ligger lidt fortidigt kun at tænke på dem som enkeltmonumenter, der skal bevares. Men igen: Vi skal ikke omdanne vort land til et stort frilandsmuseum. Vi skal prøve at gøre det på en naturlig måde, så det bliver til at leve et helt naturligt og dagligdags liv i de omgivelser.

Et problem, vi ikke har behandlet så meget, er problemet med de fredede bygninger, som alligevel står og forfalder, selv om de egentlig er fredede. Der er vi nødt til at kigge på, hvordan vi får løst det problem, uden at vi sætter en miljøkommissær i nakken på hver eneste, der har en fredet bygning. Det er et vigtigt punkt at tage op.

Så er jeg specielt glad for Det Radikale Venstres udmelding omkring overlappende ressortområder. Dér har vi et problem. Vi bliver nødt til at tage det op til en nærmere drøftelse, hvor-